

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Marcelou Zbořilovou ve věci

žalobce: M █████ S █████, nar. █████
bytem █████
zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 4, Praha 1

proti
žalovanému: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2

o nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 55.125,- Kč od 25. 9. 2015 do 23. 6. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 15.750,- Kč s úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 25. 9. 2015 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba o zaplacení 79.125,- Kč s úroky z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od

25. 9. 2015 do zaplacení se zamítá.

- IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 24.684,- Kč k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 24. 9. 2015 původně domáhal náhrady nemajetkové újmy ve výši 150.000,-Kč s tím, že žalobce byl trestně stíhán, přičemž věc byla vedena Okresním soudem ve Znojmě, pod sp. zn. ██████████. Žalobce se dozvěděl o zahájení trestního stíhání v květnu 2009, přičemž dne 27. 5. 2009 podal stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání, přičemž přípravné řízení trvalo přibližně 2 a půl měsíce. Dne 24. 3. 2015 bylo Krajským soudem v Brně vydáno usnesení, kterým bylo zamítnuto odvolání státního zástupce a zprošťující rozsudek Okresního soudu ve Znojmě, ze dne 24. 11. 2014, pod č. j. ██████████ nabyl právní moci. Proti tomuto usnesení bylo podáno dovolání Nejvyšším státním zastupitelstvím dne 19. 5. 2015, přičemž Okresní soud ve Znojmě postoupil věc Nejvyššímu soudu ČR dne 18. 8. 2015. Ke dni podání žaloby tedy řízení přesáhlo 6 let a 3 měsíce a s ohledem na dovolací řízení, bude nadále ještě trvat. Žalobce dále uvedl, že věc složitá nebyla, orgány činné v trestním řízení zahájily trestní stíhání v době, kdy měly všechny podklady nashromážděné a kdy byl vypracován znalecký posudek. Ve své podstatě lze říci, že žalobci byla věc jen předložena hotová a celou dobu šlo ve věci jen o polemiku se znaleckým posudkem, kdy z řízení vyplývá, že soud neprováděl žádné rozsáhlé dokazování v podobě výslechu svědků a vycházel jen ze znaleckého posudku. Žalobce dále uvedl, že instančnost řízení zcela zjevně souvisí s hodnocením výsledku řízení, instančnost řízení byla dána zjevně z důvodu výlučně na straně orgánů činných v trestním řízení, nikoliv na straně žalobce. Byl to žalobce, který se jen od počátku řízení bránil zcela nesmyslnému trestnímu stíhání. To, že soudce měl nesprávný právní názor, který chtěl za každou cenu prosadit, nelze klást k tíži žalobce, ale naopak je nutno řešit v rámci postupu orgánů činných v trestním řízení, navýšením základní částky. Výsledkem řízení bylo, že se orgány, činné v trestním řízení od samého počátku při posuzování věci, mýlily. Tato mýlka byla zcela fatální a založená na popírání základního principu trestního práva, principu jednoty skutku. Dále není od věci zdůraznit, že ačkoliv přípravné řízení trvalo zcela zanedbatelnou dobu, v řádů několika měsíců, kdy policie vše předpřipravila, pak soud pracoval se zjevnými průtahy, kdy hlavní líčení byla nařizována ve zcela nepřiměřených intervalech. Dá se říci, že soud neměl snahu o brzké vyřešení věci. Pokud jde o význam předmětu řízení pro účastníka, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 11. 2010, sp. zn. 30Cdo 2800/2009 ve kterém dovolací soud dovodil, že zvýšený význam předmětu řízení, pro svoji osobu, tvrdí a prokazuje poškozený žalobce, přičemž výjimku z takového pravidla představí taková řízení, která již povahou svého předmětu mají pro jejich účastníky zvýšený význam, jako jsou například věci trestní, věci péče o nezletilé, pracovní-právní spory, věci osobního stavu, sociálního zabezpečení a věci, týkající se zdraví, nebo života, nebo taková řízení, která s přihlédnutím k vysokému věku účastníka, nebo jeho zdravotního stavu, je třeba vyříditi přednostně. V takových případech se zvýšený význam předmětu řízení pro účastníka presumuje. K tomuto závěru se dovolací soud přihlásil i v rámci svého sjednocujícího stanoviska pod sp. zn. Cpjn 206/2010. Žalovaná pak svým přístupem při řešení věci kauteli výše uvedené zcela popírá a nárok tím bagatelizuje.
2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby a argumentovala, že při mimosoudním projednání uplatněného nároku, dospěla k závěru, že délku předmětného řízení je třeba hodnotit jako nepřiměřenou a žalobci tak vznikla nemajetková újma. Při stanovení výše zadostiučinění pak

žalovaná v souladu s § 31a zákona č. 82/1998 Sb., vycházela zejména z délky předmětného řízení a významu předmětu řízení pro žalobce. Zároveň zohlednila i relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, a to tak, aby stanovená částka nebyla nepřiměřeně nízká v porovnání s částkami, které by v podobném případě Evropský soud pro lidská práva stěžovateli přiznal z titulu spravedlivého zadostiučinění ve smyslu čl. 41 Úmluvy. Takto poskytnuté zadostiučinění považuje žalovaná za přiměřené. Žalovaná dále uvedla, že délka řízení je v obecné rovině dána nejen činností či nečinností příslušného orgánu veřejné moci, ale i složitostí věci, počtem úkonů, které je třeba ve věci provést a počtem instancí, které ve věci rozhodují, chováním účastníků řízení, jímž přispěli k průtahům v řízení a též chováním, jímž přispěli k odstranění vzniklých průtahů v řízení a významu řízení pro poškozeného. Ať se jedná o uplatnění opravných prostředků, nebo o nutnost rozhodování nadřízeného soudu v jiných otázkách, skutečnost, že rozhoduje soud vyššího stupně, objektivně prodlužuje celkovou dobu řízení o dobu nutnou k vydání rozhodnutí soudem vyšší instance, k jeho vyhotovení a rozeslání účastníkům. Žadatelé nemůže být vytykáno uplatňování procesních prostředků, které mu k ochraně jeho práv poskytuje vnitrostátní právní řád. Stejně tak ale stát nemůže být činěn odpovědným za průtahy, které v důsledku nutnosti vypořádat se s těmito návrhy, vznikly. V předmětné věci nebyly shledány průtahy. Žalovaná dále uvedla, že řízení bylo po stránce skutkové i stránce právní složité. Předmětem posouzení byl skutek, právně kvalifikovaný jako trestný čin podvodu. Trestní stíhání bylo vedeno vůči dvěma osobám, které měly způsobit škodu celkem 26 věřitelům, když jim neměly být ani dodatečně uhrazeny pohledávky. V řízení bylo provedeno velké množství listinných důkazů. Byl vypracován znalecký posudek a dodatek ke znaleckému posudku. O složitosti řízení svědčí též rozsáhlost samotného dotčeného spisu. V průběhu řízení navíc zemřel znalec a musel být ustanoven nový. Vzhledem k uvedeným skutečnostem, tedy lze celkovou délku řízení hodnotit jako nepřiměřenou. Žalovaná po zhodnocení všech okolností případu, dospěla k závěru, že požadovaná částka ve výši 150.000,-Kč je nepřiměřeně vysoká a že odpovídající zadostiučinění v penězích by v předmětné věci mělo činit 55.125,-Kč. Žalovaná dále upozornila na pravomocný odsuzující rozsudek Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] když tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 14 měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu 2 let a dále k peněžitému trestu 20.000,-Kč. Řízení probíhalo souběžně s posuzovaným řízením a nelze tvrdit, že újma vznikla žalobci pouze v souvislosti se zprošťujícím rozsudkem. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je rovněž třeba zohlednit ekonomickou situaci v dané zemi. Výše částky by měla mj. korespondovat s životní úrovní dané zemi. Žalovaná dále uvedla, že žalobce svůj nárok u žalované uplatnil až dne 30. 12. 2015, kdy mu bez vší pochybnosti svědčil odpovědnostní titul, proto žalovaná nemohla být již ode dne 25. 9. 2015 v prodlení.

3. Usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 8. 2016, č.j. [REDAKCE] bylo řízení zastaveno co do nároku na zaplacení 55.125,- Kč se zákonnými úroky z prodlení od 24. 6. 2016 do zaplacení.
4. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. ledna 2017, č.j. 18C 264/2015-113, bylo žalované uloženo zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% z částky 55.125,-Kč od 25. 9. 2015 do 23. 6. 2016 (výrok I.), dále byla žaloba zamítnuta co do povinnosti zaplatit žalobci částku 94.875,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% od 25. 9. 2015 do 23. 6. 2016 z částky 94.875,-Kč a dále úrok z prodlení ve výši 8,05% z částky 150.000,-Kč od 24. 6. 2016 (výrok II.), žalované bylo uloženo nahradit žalobci náklady řízení. Rozsudek byl potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. června 2017, č.j. 28Co 133/2017-158. Oba rozsudky byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2019, č.j. 30Cdo 5117/2017-191. Nejvyšší soud přitom uvedl, že význam řízení pro žalobce hodnotil odvolací soud správně

jako zvýšený, je však poté nutno jej zohlednit v rámci úvahy, jakým způsobem se procentně upraví základní částka peněžitého odškodnění žalobce, přičemž je nutno srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, jak tato kritéria základní částku ovlivnila.

5. Soud ve věci zjistil z důkazů následující skutečnosti. Ze spisu Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením ze dne 22. 5. 2009 zahájil policejní orgán trestní stíhání žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu zvýhodňování věřitele, podle § 256a odst. 1 a 2 trestního zákona, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, dne 10. 8. 2009 podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Znojmě obžalobu, dne 31. 8. 2009 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty k provedení úkonů, za účelem nařízení hlavního líčení, z důvodu obsáhlosti spisu, dovolené, vyřizování další agendy i starších časových řad, lhůta byla prodloužena předsedou soudu do 20. 11. 2009, dne 20. 11. 2009 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty, lhůta byla prodloužena do 19. 3. 2010, dne 19. 3. 2010 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty k provedení úkonu za účelem nařízení hlavního líčení, předseda soudu povolil prodloužení lhůty do 30. 6. 2010, dne 30. 6. 2010 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty k provedení úkonu, předseda soudu povolil prodloužení lhůty do 30. 9. 2010, dne 30. 9. 2010 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty k provedení úkonu, předseda soudu povolil prodloužení lhůty do 31. 12. 2010, dne 16. 12. 2010 požádal předseda senátu o povolení prodloužení lhůty k provedení úkonu, lhůta byla prodloužena do 29. 4. 2011, dne 24. 3. 2011 stanovil soud termín hlavního líčení na 20. 6. 2011, dne 20. 6. 2011 se konalo hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byly provedeny výslechy obžalovaných, hlavní líčení bylo odročeno na 26. 9. 2011 z důvodů zvážení dalšího postupu ohledně provedení důkazních návrhů, dne 26. 9. 2011 se konalo další hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byly provedeny výslechy svědků, hlavní líčení bylo odročeno na 14. 11. 2011 s tím, že k dalšímu hlavnímu líčení bude předvolán znalec, dne 14. 11. 2011 se konalo další hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byl vyslechnut znalec, hlavní líčení bylo s ohledem na trestní věci [REDAKCE] a z důvodu doplnění znaleckého posudku, odročeno na neurčito, dne 2. 10. 2012 stanovil soud termín hlavního líčení na 28. 11. 2012, termín hlavního líčení byl z důvodu žádosti právního zástupce žalobce změněn na 10. 12. 2012, dne 10. 12. 2012 se ve věci konalo hlavní líčení, hlavní líčení bylo odročeno na 29. 4. 2013, s tím, že soudu budou ze strany obžalovaných, jakož i státního zástupce, zaslány případné výhrady ke znalkyni, a to i s případným seznamem otázek, ke kterým by se znalkyně měla vyjádřit, opatřením ze dne 7. 1. 2013 přibral soud znalkyni z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence, Ing. Miroslavu Plavjaníkovou, dne 3. 5. 2013 byl soudu doručen vypracovaný znalecký posudek, hlavní líčení, původně stanovené na 29. 4. 2013, bylo z důvodu, že k datu 15. 4. 2013 nebyl posudek vypracován, přesunut na 27. 5. 2013, termín hlavního líčení, stanovený na 27. 5. 2013 byl z důvodu žádosti právního zástupce žalobce zrušen, dne 30. 5. 2013 byl stanoven termín dalšího hlavního líčení na 23. 9. 2013, dne 8. 8. 2013 byl soudu doručen dodatek ke znaleckému posudku, dne 23. 9. 2013 se ve věci konalo hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byly provedeny výslechy obžalovaných a znalkyně, hlavní líčení bylo odročeno na 18. 11. 2013, za účelem provedení listinných důkazů, dne 18. 11. 2013 se konalo hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byl vyhlášen rozsudek, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona a odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 3 let, písemné vyhotovení rozsudku bylo stranám doručeno v průběhu února 2014, dne 22. 4. 2014 byl spis předložen Krajskému soudu v Brně k rozhodnutí o odvolání, usnesením ze dne 10. 6. 2014 Krajský soud v Brně zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil soudu I. stupně k učinění nového rozhodnutí, dne 4. 7. 2014 stanovil soud I. stupně termín hlavního líčení na 1. 10. 2014, dne 24. 11. 2014 se ve věci konalo hlavní líčení, u tohoto hlavního líčení byl vyhlášen

rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby v plném rozsahu, rozsudek byl stranám doručen v průběhu prosince 2014, podáním ze dne 29. 12. 2014 podal státní zástupce odvolání proti rozsudku, dne 5. 2. 2015 byl spis předložen Krajskému soudu v brně, k rozhodnutí o odvolání, dne 24. 3. 2015 se před odvolacím soudem konalo veřejné zasedání u kterého vyhlásil odvolací soud usnesení, kterým odvolání státního zástupce zamítl, dne 25. 8. 2015 byla věc předložena Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání, podaném státním zástupcem, usnesením ze dne 23. 9. 2015 Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl, řízení bylo pravomocně skončeno 24. 3. 2015.

6. Na základě provedeného dokazování soud dále zjistil, že žalobce uplatnil u žalované podáním ze dne 24. 3. 2015, což plyne z detailu dodejky z datové zprávy, nárok na náhradu nemajetkové újmy za průtahy v řízení ve výši 150.000,-Kč, stanoviskem ze dne 13. 10. 2015 žalovaná sdělila žalobci, že žádost je podána předčasně, na základě stanoviska ze dne 20. 6. 2016 přiznala žalovaná žalobci náhradu nemajetkové újmy ve výši 55.125,- Kč, tato částka byla zaplacená dne 23. 6. 2016.
7. Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s průběhem řízení vedeného u Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. [REDAKCE] a dále předběžně uplatnění nároku u žalované dne 24. 3. 2015, základě stanoviska ze dne 20. 6. 2016 přiznala žalovaná žalobci náhradu nemajetkové újmy ve výši 55.125,- Kč, tato částka byla zaplacená dne 23. 6. 2016.
8. Z vlastní činnosti je dále soudu známo, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] byl projednáván nárok jiného žalobce (spoluobviněného v daném trestním řízení) z nepřiměřené délky trestního řízení vedeného právě u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. [REDAKCE]. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2018, č.j. [REDAKCE] bylo žalované uloženo zaplatit žalobci částku 35.046,00 Kč s úroky z prodlení (s ohledem na částečné plnění žalované), ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Soud přitom dospěl k závěru, že základní částka odškodnění činí za řízení dlouhé 6 let a 7 měsíců 94.917,-Kč, byla snížena o 30 % z důvodu složitosti věci, zvýšena o 30 % za zvýšený význam řízení pro žalobce a dále snížena o 5 % za podíl žalobce na délce řízení, celková výše odškodnění měla činit 90.171,-Kč. Rozsudek byl změněn rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2018, č.j. [REDAKCE] ve vyhovujícím výroku tak, že žaloba byla zamítnuta co do částky 23.233,50 Kč, odvolací soud přitom korigoval výši základní částky tak, že činí 15.000,- Kč za jeden rok, vyjma prvních dvou let, dále hodnotil zvýšený význam řízení pro žalobce v rozsahu 20 %, jinak procentuální modifikaci základní částky aproboval a shrnul, že přiměřeným odškodněním je částka 66.937,50 Kč.
9. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o.z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle

odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

10. Soud po kasačním rozhodnutí dovolacího soudu opětovně hodnotil skutkovou a právní složitost namítaného řízení, celkovou délku řízení vedeného před Okresním soudem ve Znojmě pod sp. zn. [REDAKCE], když především se zaměřil na hodnocení významu řízení pro účastníka, jak bylo již v závazném právním názoru Nejvyššího soudu ČR uvedeno. Předmětné řízení trvalo od 22. 5. 2009 do 23. 9. 2015, tedy 6 let a 3 měsíce. Vycházejí z kritérií vymezených v ust. § 31a odst. 3 zákona, řešil zdejší soud otázku přiměřenosti délky posuzovaného řízení.
11. Pokud jde o složitost řízení, to bylo vedeno celkem proti dvěma obviněným, přihlásilo se 48 poškozeným, bylo provedeno velké množství listinných důkazů a velké množství výslechů svědků, bylo provedeno velmi obsáhlé dokazování spočívající především v zadání mnoha znaleckých posudků, které byly následně i doplňovány. V rámci přihlášených poškozených, kteří se do trestního řízení postupně přihlašovali se svými nároky na náhradu škody, muselo být taktéž jednotlivě o těchto přistoupivších poškozených rozhodováno, svazky II., III., IV., jsou potom věnovány v podstatě pouze listinným důkazům předloženým k provedení dokazování. Mimo již vyjmenovaných důkazů soud hodnotil dále sdělení o přehledu pohledávek, výpisy z obchodních rejstříků poškozených společností a podněty k prošetření. O náročnosti projednávané věci potom taktéž pojednává množství zadaných znaleckých posudků a jejich velká obsáhlost včetně výslechů znalců a doplňků znaleckých posudků. Projednávané věci potom odpovídá i právní kvalifikace, když původně zahájené trestní stíhání bylo překvalifikováno 14. 7. 2009 na trestní stíhání pro trestné činy zvýhodňování věřitele ve 3. odstavci. Soud prvního stupně ve věci vydal dva rozsudky, odvolací soud rozhodoval rovněž 2x a jednou bylo rozhodováno Nejvyšším soudem o dovolání státního zástupce, které bylo odmítnuto.
12. Žalobce se na délce řízení nepodílel ani v negativním ani v pozitivním slova smyslu, nepodal stížnost na průtahy v řízení ani žádost o určení lhůty k provedení úkonu. Pokud obhájce požádal o odročení hlavního líčení dne 28. 11. 2012 a toto bylo odročeno na 10. 12. 2012, není toto posunutí termínu v celkové délce řízení nijak významné. Pokud bylo k žádosti obhájce žalobce odročeno hlavní líčení z 27. 5. 2013 na 23. 9. 2013, je nutno rovněž vzít v potaz, že zadaný a očekávaný dodatek ke znaleckému posudku byl soudu doručen až dne 8. 8. 2013, z tohoto důvodu bylo odročeno hlavní líčení stanovené na 29. 4. 2013 a lze proto očekávat, že i hlavní líčení z 27. 5. 2013 by bylo z důvodu nedodání dodatku znaleckého posudku odročeno i bez žádosti obhájce žalobce.
13. Posuzované řízení se typově řadí mezi ta, která mají zvýšený význam pro účastníky, neboť se

jedná o řízení trestní. Žalobce byl původně stíhán pro trestný čin zvýhodňování věřitele podle § 256a odst. 1 a 2 trestního zákona, za což mu hrozil trest odnětí svobody v délce 6 měsíců až tři léta. Žalobce byl nepravomocně shledán vinným z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákona, za což byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let. Ohledně žalobce probíhalo již jiné soudní řízení proti žalobci jako obviněnému, a to u téhož Okresního soudu souvisle pod spisovou značkou [REDAKCE] ve které byl žalobce odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody rozsudkem z 1. 10. 2009 za trestný čin podvodu, byl mu uložen peněžitý trest. V namítaném řízení potom byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) tr. řádu, když ve vedlejší věci se však protiprávního jednání dopustil. S ohledem na skutečnost, že nebylo jinak prokázáno, že žalobce by byl osobou recidivující, opakovaně trestně stíhanou či osobou, která je účastníkem mnoha soudních sporů, a tudíž by případný význam řízení pro něj bylo možno hodnotit jako nižší, když nebylo prokázáno, že by žalobce byl osobou s vyšší trestní zkušeností, soud k tomuto souběžně vedenému trestnímu řízení nikterak blíže nepřihlížel.

14. Jde-li o činnost soudů, v řízení byla shledána období procesní nečinnosti a průtahů soudů, a to v období jednoho roku do data hlavního líčení dne 14. 11. 2011, které bylo odročeno až do dalšího hlavního líčení 28. 11. 2012, když ve spise nejsou činěny žádné úkony po celou dobu jednoho roku a ačkoli tento průtah je ojedinělým, je časově dosti výrazným. Jinak orgány činné v trestním řízení postupovaly ve věci plynule a činily odpovídající procesní úkony v přiměřených lhůtách.
15. Vzhledem k výše popsaným kritériím má nalézací soud za to, že v dané věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, a to zejména s ohledem na celkovou délku řízení trvajících 6 let a 3 měsíců nelze považovat za přiměřenou skutkové a právní složitosti věci, čímž žalobci vznikla nemajetková újma. Současně není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučiněním v penězích, neboť samotné konstatování porušení práva nelze dle názoru soudu v konkrétním případě považovat za dostačující satisfakci.
16. Dle stanoviska Nejvyššího soudu ČR pro poměry České republiky se považuje za přiměřené, jestliže se základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, pohybuje v rozmezí mezi 15.000,- Kč až 20.000,- Kč za první dva roky a dále pak za každý další rok řízení (tj. 1.250,- Kč až 1.667,- Kč za jeden měsíc s tím, že v prvních dvou letech trvání řízení jde o částky poloviční). Při stanovení výše odškodnění pak soud vycházel ze základní částky 15.000,- Kč za jeden rok řízení (za první dva roky polovina). Základní částka by činila za 6 let a 3 měsíce 78.750,- Kč (5 * 15.000,- Kč + 3 * 1250,- Kč). Soud tuto částku zvýšil o 20 % za zvýšený význam řízení pro žalobce. Částka byla snížena s ohledem na skutkovou a procesní složitost věci a počet stupňů soudní soustavy vždy o 10 %, celkem o 30 %. Postup orgánu veřejné moci v průběhu řízení nebyl shledán bezprůtahovým, jak bylo již hodnoceno dříve, pokud jde o prvotní průtah v délce 1 roku, soud potom zohlednil tento průtah v samotné formě odškodnění žalobce. Soud neshledal další důvody pro modifikaci žalované částky, výsledná výše odškodnění činí 70.875,- Kč. Jelikož již bylo žalovanou zapláceno 55.125,- Kč, soud žalobci přiznal dále částku 15.750,- Kč a ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Úroky z prodlení byly přiznány od uplynutí 6 měsíční lhůty od uplatnění nároku dne 24. 3. 2015 (když bylo v řízení prokázáno uplatnění nároku tento den, následující korespondence mezi účastníky řízení, které se žalovaná dovolávala, byla jen upřesněním nároku žalobce), den následující, tedy od 25. 9. 2015. S ohledem na uvedené byly žalobci přiznány i zákonné úroky z prodlení z částky 55.125,- Kč. Soud přitom rozhodl o 15 denní lhůtě k plnění v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta.

17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobci byli ve věci zcela úspěšní s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3223/2013 ze dne 10. 2. 2015. Soud přitom rozhodl o 15 denní lhůtě k plnění v souladu s § 160 odst. 1 věta za středníkem s ohledem na specifika plnění ze státního rozpočtu.
18. Náklady řízení žalobce představuje odměna advokáta za následující úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, repliku z 30. 12. 2015, odvolání, dovolání, účast na jednání dne 20. 7. 2020, celkem 6 úkonů podle § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč za jeden úkon z tarifní hodnoty 50.000,- Kč podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky, 6 x paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit vyhlášky a náhrada 21 % DPH ve výši 4.284,- Kč, celkem 24.684,- Kč.

P o u č e n í:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co je mu uloženo tímto rozsudkem, může oprávněný podat návrh na výkon soudního rozhodnutí nebo exekuci.

Praha 20. červenec 2020

Mgr. Marcela Zbořilová v.r.
soudkyně